

Den næste sag på dagsordenen var:

Første behandling af forslag til lov om ændring af lov vedrørende personlig skat til kommunen.

(Lovforslaget (nr. 18) findes i tillæg A. sp. 1181, fremsættelsen i tidenden sp. 392).

Lovforslaget sættes til forhandling.

Hans Lund: Der er ingen grund til at knytte mange bemærkninger til det foreliggende forslag til lov om ændring i de personlige skatter til kommunen. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgår det tydeligt, at det er indenrigsministerens ønske at skabe ensartede regler for samtlige kommuner i landet. Det virker jo tiltalende, og det må for øvrigt altid være et mål, at borgerne får ligestilling og lige muligheder, også når det gælder skattens mønt.

Desværre løser forslaget ikke ligestillingen kommunerne imellem, hvad angår skattebyrden. De kommunale skatter er jo vidt forskellige fra kommune til kommune, og selv om der kan påvises eksempler på, at skatternes højde står i et rimeligt forhold til den service, der tilbydes en kommunes beboere, må det indrømmes, at alt for mange kommuners skatteudskrivning slet ikke står i forhold til de beskedne faciliteter, der ydes. Kommunalreformen vil vel nok give muligheder for en ændring i de bestående uligheder, men der vil være problemer tilbage, som skal og må løses. Jeg er ikke i tvivl om, at indenrigsministeren er klar over problemerne og sikkert vil forsøge at mildne vilkårene for de vanskeligst stillede kommuner.

Den kommunale beskatnings højde kan også sættes i forbindelse med egnsudviklingsspørgsmålene. Skal der være alvor i en egnsudvikling i de økonomisk svage områder, må vi medvirke til, at den befolkning, der allerede er bosat de pågældende steder, også får økonomiske muligheder for at blive der. Ungdommen f. eks. søger ganske naturligt hen, hvor mulighederne er størst og de økonomiske vilkår bedst.

Det foreliggende lovforslag indeholder også bestemmelser om den skattefri bundgrænse. Jeg erkender vanskelighederne ved at hæve den, men jeg tror, der kan skabes almindelig tilslutning, når jeg siger, at den burde være højere. Det ville være mere i

overensstemmelse med det rimelige, hvis den fulgte statsskatteskalaen.

Kommunerne frygter visse overgangsvanskeligheder i forbindelse med skattereformen, bl. a. af likviditetsmæssig karakter. Jeg ved, at indenrigsministeren er bekendt med disse problemer og vil søge dem løst på en for befolkningen rimelig måde, men også således at de mange tusinde kommunalbestyrelsesmedlemmer landet over ikke skal få søvnløse nætter på grund af den skatte-reform, de ellers ser hen til med glæde.

Jeg skal anbefale lovforslaget til velvillig behandling i tinget.

Enggaard: Det er rigtigt, som den socialdemokratiske ordfører for et øjeblik siden sagde, at et meget væsentligt problem i forbindelse med den kommunale indkomstskat er spørgsmålet om byrdefordelingen imellem de mere velstående og de mindre velstående kommuner, et problem, som vi imidlertid ikke har til behandling i forbindelse med det forslag, som indenrigsministeren her har fremsat; men der kunne være god grund til ved denne lejlighed at minde indenrigsministeren om, at her er en ting, som han faktisk skylder os — og skylder os forholdsvis hurtigt — nemlig et forslag til en ændret byrdefordeling mellem kommunerne.

Om selve indholdet i forslaget til ændring af lov om indkomstskat til kommuner skal jeg anføre, at vi i venstre mener, det er en rigtig ting, at skatteberægningen nu vil komme til at foregå på samme grundlag i alle landets kommuner.

Der er i dag i hovedstadsområdet mange indbyggere, tror jeg, som ikke er fuldt ud klar over, at der betales progressiv kommuneskat af indkomster over 30.000 kr. Mange forespørgsler til kommunerne vidner om, at det er en ordning, som aldrig er blevet befolkningen rigtig bekendt.

Jeg tror også, at den ændring, ministeren foreslår, vil give et bedre sammenligningsgrundlag mellem kommunerne i hovedstadsområdet og kommunerne i øvrigt, så at man måske får mulighed for en mere fair sammenligning. Selve forskydningen af byrden mellem de enkelte indkomstgrupper i de kommuner, der her er tale om, kan næppe blive af afgørende betydning, og det kan ikke give os social samvittighed, navnlig ikke på baggrund af, at vi i debatten